

WELSH

IRVINE

TRAINSPO T T ING

ARGO

IRVINE WELSH
Trainspotting

WELSH

IRVINE
TRAINSPOTTING

Přeložil Ondřej Formánek

© Argo, 2014

Trainspotting by Irvine Welsh

Copyright © Irvine Welsh, 1993

Translation © Ondřej Formánek, 1997, 2014

ISBN 978-80-257-1091-3 (váz.)

ISBN 978-80-257-1121-7 (e-kniha)

Pro Anne

Děkuju následujícím: Lesley Bryce, David Crystal, Margaret Fultonová-Cooková, Janice Gallowayová, Dave Harrold, Duncan McLean, Kenny McMillan, Sandy Macnairová, David Millar, Robin Robertson, Julie Smithová, Angela Sullivanová, Dave Todd, Hamish White, Kevin Williamson.

Varianty následujících povídek se objevily v jiných publikacích: „První den edinburského festivalu“ ve *Scream If You Want To Go Faster: New Writing Scotland 9* (ASLS), „Tradiční nedělní snídane“ v *DOG* (prosinec 1991), „To se rozumí samo sebou“ ve *West Coast Magazine*, č. 11, „Trainspotting na Centrálním nádraží v Leithu“ v *A Parcel of Rogues* (Clockwork Press), „Zármutek a žal v Port Sunshine“ v *Rebel Inc*, č. 1, a „Její starej“, „Pohřešovaný vak“ a „Zima v Západním Grantonu“ v *Past Tense* (Clockwork Press). Ve zmíněném titulu nakladatelství Clockwork Press vyšla také druhá část „Vzpomínek na Mattyho“, a sice pod názvem „Po spálení“.

Přemáhání

Smažky, Jean-Claude Van Damme a Matka představená

Ze Sifona lil pot, klepal se. Já sem jen tak seděl, soustředil se na televizi a snažil se moc si ho nevšímat. Bylo mi z něj nanic. Snažil sem se vnímat akorát to video s Jean-Claudem Van Dammem.

Úvod byl povinně dramatickejš, jak už to v podobnejch filmech chodí. V další fázi díla se budovalo napětí: na scéně se objevil hanebnej bídák, a slepovala se dohromady přiblblá zápletká. Ale každou chvíli už to mělo nastat: starej dobrej Jean-Claude byl připravenej vlítnout do nějaký těžký rubačky.

– Rento. Musíme se stavit za Matkou přectavenou, zachraptel Sifon a zakroutil hlavou.

– Hmm, zahučel sem. Chtěl sem, aby mi ten vůl prostě zmizel z vočí, aby si šel po svejch a nechal mě tu s Jean-Claudem. Na druhý straně i mně bude už brzo zle a dyby ten hajzl něco splašil sám, nechá mě sušit hubu. Proto se mu říká Sifon – je vevnitř pěkně zasranej.

– Tak kurva dem, vyštěk zoufale.

– Počkej chvíli. Chtěl sem vidět, jak Jean-Claude rozmlátí toho nafoukanýho zmrda. Dyž pudem teď, nikdy už to nedokoukám. Vrátil bych se kapku moc sjetej a každopádně bych se k tomu stejně nedostal dřív než za pár dní, a to znamená, že by mi v půjčovně napařili zpozdňý za video, který sem ani neviděl.

– Musim doprdele hnout kostrou voe! vykřik a vstal. Přešel k voknu a vopřel se vo něj, těžce voddychoval, vypadal jako štvanej zvíře. Ve vočích neměl nic než hlad.

Ovladačem sem bednu vypnul. – Tagže sou to vyhozený prachy, nanic, vyhozený prachy, zavrčel sem na toho hajzla, vopruza jednoho.

Hodil hlavou dozadu a zved voči ke stropu. – Já ti ty prachy dám, aby sis to moch pučit znova, nó. Seš fak tak kyselej jenom kuli tomudle? Padesát mizernejch pencí, to bys teda schudnul!

To ten hajzl dovede, aby si kůli němu člověk připadal jako malichernej, puntičkářskej hajzl.

– Vo to přece kurva nejde, řek sem, ale ne moc přesvědčivě.

– Jasně. De vo to, že já tady fak trpim a můj takzvaněj kámoš si naschvál dává na čas a eště si to užívá. Voči má velký jak meruny a dívaj se nepřátelsky, ale současně prosebně; obě dojemně vypovídaj o mý údajný zradě. Jestli se kdy dožiju vlastního haranta, doufám, že se na mě nikdy nebude koukat jako Sifon. V týhle náladě je ten hajzl neodolatelnej.

– Ale nene... zaprotestoval sem.

– No tak si vem bundu, voe!

Na Foot of the Walk ani jeden taxík. Dyž je člověk zrovna nepotřebuje, vysloveně se tam hromaděj. Má bejt srpen, ale mně tady mrznou koule. Eště mi neni zle, ale je to na cestě, to je jistý.

– Tak todle má bejt štafl. Do píči, prej taxikářskej štafl. V létě nigdy žánýho nechytneš. Rozvážej tlustý, zazobaný, festivalový čurany, co sou moc líný, než aby ulezli posranejch sto metrů z jednoho posranýho kostela do druhýho kvůli dalšímu blbýmu programu. Taxikáři. Svině hrabivý... mumlal si pro sebe nehlasně a blouznivě, voči vytrěštěný, a šlachy na krku se mu napínaly, jak votácel hlavu směrem k Leith Walk.

Nakonec přece jeden přijel. Ale byla tu partička mladejch týpků v šustákovejch soupravách a bomberech, co tu stáli dřív než my. Pochybuj, že je Sifon vůbec zaregistroval. Vyrazil rovnou doprostřed ulice a zařval: TAXI!

– Hej! Co to je, doprdele? volá jeden těch chlápků. Byl navlečenej v černo-fialovo-akvamarínový teplákový soupravě a na hlavě měl naplacato sestříhanýho ježka.

– Di do píči. My sme tu byli prvni, řiká Sifon, jak votvirá dveře u taxíka. – Táhle vám jede další. Ukazuje ulicí nahoru, směrem k blížící se černý dročce.

– To máte štěstí. Hajzlové vyčůraný.

– Di do píči, flákači uhrovatej. Sežeň si kundu! zavrčel Sifon, jak sme se soukali do taxíku.

– Na Tollcross, kámo, povidám taxikářovi. Na postranním vokýnku se rozprsknul velikej kemr.

– Tak si to pod' rozdat, hajzle vychcanej! No tak, srabi! křičela šustákovka. Taxikáře to dvakrát nepotěšilo. Vypadal taky jako pěcknej hajzl. To věčinou sou. Moje maličkost, živnostník poctivě platící daně, aneb nejnižší forma vobtížný havěti na boží zemi.

Taxik to votočil a rozjel se po Walku nahoru.

– Pod'vej, cos proved, ty vole ukecanej. Až příště pude někdo z nás domu sólo, bude mít s těma vypatlancena problém. Fak sem nebyl ze Sifona nadšenej.

– Snad s těch pak nejseš posranej, voe?

Ten hajzl mi už fak lez krkem. – Jo! Sem, doprdele, jesi puđu někde sám a vyběhne na mě četa šustáků! Myslíš, že sem nákej posranej Jean-Claude Van Damme, nebo co? Simone, ty seš fak vygumovanej čurák. Řek sem mu „Simone“ místo „Símo“ nebo „Sifone“, abych zdůraznil, že řikám něco závažnýho.

– Já chci zajít za Matkou přectavenou a na všechny se můžu vysrat. Jasný? Ukáže si prstem na rty a vyvalí na mě voči. – Simone chce vidět Matku představenou. Vodezírej ze rtů, voe. Pak se votočí a civí taxikářovi do týla, hypnotizuje ho, aby jel rychlejc, a přitom si nervózně bubnuje do stehén.

– Jeden z tamtěch zmrdu byl McLeanovic, brácha vod Dandyho a Chanceyho.

– Ale hovno, řiká, ale nedokáže potlačit úzkost v hlase. – Já McLeanovic znám. Chancey je v pohodě.

– Dyž se mu navázíš do bráchy, tak né, řikám já.

Ale von už si mě nevšímal. Přestal sem ho votravovat, věděl sem, že zbytečně plejtvám energií. Jeho tichý utrpení z absťáku se teď zdálo tak intenzivní, že nebylo možný k jeho trápení něco přidat, ani ho vystupňovat.

„Matka představená“ byl Johnny Swan, jinak známej jako Bílej Labuťák, měl základnu na Tollcrossu a zásoboval sídliště Sighthill a Wester Hailes. Vod Labuťáčka nebo jeho pravý ruky Raymieho sem vobvykle nakupoval, rači než vod Seekera a tý jeho bandy z Muirhoose-Leith, aspoň dyž sem moh. Věčinou mívá lepší fet. Za starejch časů bejval Johnny Swan můj dost dobrej kámoš. Hrávali sme spolu fodbálek za Porty Thistle. Teď je z něj dýler. Pamatuju, jak mi jednou řek: V tomdle voboru nejsou kamarádi. Akorát obchodní partneři.

Řikal sem si, že se jen snaží působit hustě, okázale a přezíravě, dokud sem v tom nezačal tak těžce jet. Teď už vim naprosto přesně, jak to ten vůl myslel.

Johnny byl jak dýler, tak i feťák. Člověk by musel jít vo pár šarží vejš, než by narazil na dýlera, co nesmaží. Řikali sme Johnnymu „Matka představená“, protože byl jako přísná máma všech feťáků.

Brzo sem začal bejt taky pěkně rozhozenej. Jak sme vyrazili do schodů k Johnnymu bejváku, začaly mě chytat hrozný křeče. Lilo ze mě jak z nacucaný houby, s každym krokem mi z pórů stříkal pot. Sifon na tom byl asi eště hůř, ale ten zmrd teď pro mě přestával existovat. Registroval sem akorát to, že se přede mnou zastavil, nahrbenej přes zábradlí, protože mi tim zatarasil cestu k Johnnymu a k héru. Snažil se chytit dech, držel se křečovitě zábradlí a vypadal, jako by měl každou chvíli začít blít do schodišťový šachty.

– Símo? Seš v pohodě? řek sem podrážděně, nasranej na toho vola, že zdržuje.

Zakroutil hlavou, obrátil oči v sloup a mávnul rukou, ať ho nechám. Už sem nic neřek. Dyž je na tom někdo jako von, nechce se mu ani mluvit, nechce, aby někdo mluvil na něj.

Nestojí vo žádný nervování. Já nakonec taky ne. Někdy mě napadá, že se z člověka stane feťák jenom proto, že podvědomě touží po troše ticha.

Dyž sme konečně zmákli ty schody, Johnny byl sjetej jak pudr. Střelnice byla nachystaná.

– Ale koho to tu máme, Sifón a Rentón, a vobá blijou na betón, řehtal se, sjetej jak předloňský gumy. Johnny často šňupnul nákej koks hned potom, co se nastřelil herákem, nebo si rovnou namíchal z kokainu a héra speedball. Počítal s tím, že ho to udrží rozjetýho, aby nezůstal celej den sedět a zírat do zdi. Dyž je člověku takhle zle, rozjetý hovádka ho pěkně serou, dokážou si totiž leda užívat to, jak sou rozjetý, a nevšimnou si, natož aby se starali, že někdo jinej trpí jak zvíře. Třeba každěj násoska v hospodě chce, aby se vostatní zpráskali tak jako von, ale skutečným feťákovi jsou všichni vostatní u prdele (na rozdíl vod toho, kdo bere jenom příležitostně, takovej chce spolupachatele).

Byli tam Raymie a Alison. Ali zrovna vařila. Vypadalo to slibně.

Johnny přitančil k Alison a zapěl serenádu: – Vidím, vidím kráááasnou dítku, co to vaříš za polííítku... votočil se na Raymieho, kerej neúnavně zíral z vokna. Raymie byl schopnej identifikovat v davu na ulici chlupatýho stejně, jako dokážou žraloci ucejtít pár kapek krve v oceánu. – Raymie, pusť tam něco. Ten novejš Elvis Costello mi už leze krkem, ale prostě ho furt musím pouštět. Ten je fak kurva parádní, to ti řeknu.

– Píchni šňůru s jackem jižně vod Waterloo, povídá Raymie. Ten vůl vyrukoval s nesmyslnejma, bezvýznamnejma kecama, ze kerejch jednomu hrabe, zvlášť dyž je mu mizerně a snaží se vod něj něco koupnout. Pokaždý mě překvapilo, jak moc byl Raymie do heráku zblblej. Raymie byl tak trochu jako můj kámoš Spud, povahově mi voba dycky připadali jako klasický tripaři. Sifon měl teorii, že Spud a Raymie sou jeden a ten samej člověk, sice se jeden druhýmu hovno